

Carly Robyn

NAGYDÍJAS SZERELEM

CARLY ROBYN

NAGYDÍJAS
szerelmem

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
Drive Me Home

Copyright © 2025 by Carly Robyn
All rights reserved.

Hungarian translation © Kern Ágnes

© General Press Könyvkiadó, 2026

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia
bármilyen formájának betanítására használni.

Fordította
KERN ÁGNES

ISBN 978 615 104 143 7

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő BALÁSSY FANNI

Első fejezet

CHARLOTTE

Remélem, hogy az álmomat félbeszakító illetőnek ezentúl minden reggel kihűl a kávéja. Megpróbálom figyelmen kívül hagyni a vezetékes telefon csörgését, és nyöszörögve a fejemre húzom a párnát. Sajnos azonban én utasítottam a recepciót, hogy addig hívogassanak, amíg fel nem veszem, így a csengés csupán egyetlen pillanatra marad abba, aztán újakezdi.

Sohasem voltam korán kelő típus. Őszintén szólva igazi hisztérika vagyok, amíg két adag koffein nem kering a véremben. Gyerekkoromban apu is mindig úgy ébresztett, hogy „Jó reggelt, kis mormotám!”

Vonakodva búcsút veszek az álmomtól, amiben Jason Momoa és Ryan Reynolds éppen azon vitatkozott, melyikük vegye meg nekem az első Birkin táskámat, és a fülemhez emelem a kagylót.

– ’reggelt!

– Jó reggelt, Ms. Walker! A hotel recepciójáról hívom. Khan vagyok, és ez az ön ébresztője.

– Köszönöm, vettem – motyogom, miközben fél kézzel a szemem dörzsölöm.

– Hívjam vissza tíz perc múlva? – kérdezi némi hezitálás után.

– Miért? – pislogok zavartan.

– Hogy ellenőrizzem... felébredt-e – válaszolja bizonytalanul. – A férje kérte, hogy minden eszközzel biztosítsuk a pályára való eljutását. Az autó tizenhárom perc múlva érkezik.

Összeszorul a torkom.

– Ő a testvérem.

– Kicsoda?

– Theodore a testvérem, nem a férjem.

Nagyon remélem, hogy a jövődöbéli férjem nem recepciósokkal fog felkelteni.

– Egyébként pedig nincs szükség visszahívásra. Ébren vagyok. Köszönöm.

– Rendben. Legyen szép napja, Ms. Walker!

– Önnek is, Khan! Visszaszívom a kihűlt kávéra vonatkozó átkomat.

Miközben kikászálodom az ágyból, olyan cifrán és választékosan káromkodok, hogy azt még Shakespeare is megirigyelné. A készülődésem tempója vetekszik egy nyolcvanévesével. Amint megmostam a fogam, hidratáltam az arcbőröm, és megszelídítettem a fűrtjeim, a bőrröndömhöz vánszorgok. Az AlphaVite-pólót, amit a bátyámtól kaptam, nagy ívben elkerülöm. Nincs az az isten, hogy felvegyem azt a műszálás ízét. Előveszem a három lehetséges szettet, amit magammal hoztam. Hosszas vívódás után egy krémszínű, térdig érő kötött ruha mellett döntök. Elegáns, de mégsem hivalkodó, a könnyű anyagának köszönhetően tökéletesen passzol a bahreini időjáráshoz. A bézs Nike cipőmet veszem fel hozzá. Azt hiszem, valójában „világos csontszínek” hívják ezt az árnyalatot, de én túlságosan furának találom ezt a megnevezést. A csomagomat a szoba másik felébe cipelem, hogy ne látszódjon a tükörben, amikor szelfit készítek magamról. Ezután már csak annyi a dolgom, hogy lemenjek, és beüljek a rám váró autóba.

Mire a versenypályához érünk, már csak harmincöt perc késésben vagyok. Ha figyelembe vesszük az időeltolódást, a reggelek iránt érzett gyűlöletemet és azt, milyen szörnyen gazdálkodom a perceimmel, egész jó időt futottam.

A paddock forgóajtós bejárata felé tartva felveszem a nap-szemüvegem. Csak reggel kilenc óra van, de a nap már vakítóan ragyog. A fejem felett egy hatalmas Forma-1-logó és a szponzorok nevei virítanak, én pedig megpróbálom előkeríteni a belépőkártyámat. Egy neonnarancs szíjra van erősítve, tehát könnyen meg kellene találnom, de a táskám ilyen helyzetekben előszeretettel képzeletben magát Mary Poppins kezébe. Sosem tudtam apró retikulókkal járni. A mostani példányt például néhány fapados fel sem engedi a kabinba, akkora.

Amikor végre megtalálom a belépőmet, az érzékelőhöz érintem. Felvillan a zöld fény, és a kapu beenged az exkluzív Forma-1-es paddockba. A garázs mögötti rész egyszerre célszerű és látványos. A csapatok alkalmazottai itt végzik a munkájuk nagy részét, de ugyanitt időznek a szponzorok, a sajtó munkatársai és a különleges vendégek a versenyhétvége alatt. A paddock elrendezése minden helyszínen egy kicsit más, de mindig egy dollármilliókba kerülő falura emlékeztet.

Nem tudom letörölni az arcomról a mosolyt, ahogy az AlphaVite motorhome-ja felé tartok. Nem a bahreini futam az első, amelyen járok. Az első nagydíjon nyolc hónapos koromban vettem részt, és azóta is minden évben folytatom ezt a szokást. Az enyhe motorolajszag és a csapatszínek mozaikja mindig jobb kedvre derít. A riporterek már készítik a kamerákat és a mikrofonokat, a Forma-1-es hoszteszek a kaviárral és pezsgővel felszerelt vendéglátó egységek felé kísérik a szponzorokat, a csapattagok pedig szemmel láthatóan fontos megbeszélésekre sietnek a saját motorhome-jukba.

Az AlphaVite sötétszürke motorhome-jának ablakai sötétítettek, az ajtó felett pedig ott virít a jellegzetes villám alakú logó. A földszinti rész egyik oldalát elfoglalják az irodák, amíg a másik oldalon a jellegzetes kobaltkék pólóban feszítő csapattagok reggeliznek. A pilóták privát szobái jellemzően a középső szinten kapnak helyet, szóval megállás nélkül

masírozok fel a lépcsőn. Alighogy felérek a tetejére, már hallok is a bátyám hangoskodását. Ha én magam nem beszélnek ugyanilyen hangerővel, akkor biztos cikizném miatta.

Alig fél másodpercig fontolgotam, hogy kopogjak, aztán egyszerűen csak benyitok. Theo a kanapén terpeszkedik, valamit nagyon magyaráz a telefonba. A mosolyából ítélve a barátnőjével beszélhet. Ami a jövőbeli sógornőmet illeti, igazán szerencsés vagyok. Mindig elmondom a tesómnak, hogy a Forma-1-es pályafutása legnagyobb teljesítménye nem a világbajnoki győzelem, hanem Josie. Amikor még a McAllister csapatánál versenyzett, Josie a marketingosztályon dolgozott. A tavalyi év folyamán a barátságukból amolyan sziruposan édes szerelem lett.

– Charlotte, végre itt vagy!

A „végre” szó hallatán égnek emelem a tekintetem, mert pontosan tudom, hogy nem rám várt egész délelőtt.

– Igen, persze – folytatja a telefonba. – Nekem is nagyon hiányzol. Később felhívlak, oké? Ühüm. Szeretlek, angyalom. – Azzal leteszi a telefont. – Megtanulhatnál kopogni – mordul rám.

– És te megtanulhatnád végre kiejteni Worcestershire-t úgy, mintha nem egy hobbitok lakta falu lenne *A Gyűrűk urá*-ból – válaszolom vállat vonva. – Mégis itt tartunk.

A megjegyzésem hallatán végre rám néz.

– Hol van a póló, amit küldtem?

– Tudod, hogy sosem viselek csapatterméket – felelem, és az asztal szélére telepedek.

Amióta láttam a *Szex és New York* első részét, a divat a mindenem. Miranda, Charlotte, Samantha vagy Carrie randevűi és szövevényes kapcsolatai a manhattani férfiakkal sohasem érdekelték. Nem ám. Csak az anyagokat is magukba foglaló szerelmi szálak érdekelték, mint a híres Fendi Baguette táska, na meg azok a mesés üzletek! Rachel Zoe

egyszer azt mondta, a stílusod anélkül árulja el, ki vagy, hogy megszólalnál. Akármennyire is támogatom a bátyám csapatát, a szürös póló, ami lóg rajtam, mint tehénen a gatyá, nem az én világom.

– Készen állsz a futamra? – kérdezem, mert semmi kedvem ruhákról vitatkozni. – Hogy érzed magad?

– Ne aggódj ennyire, Lottie! – kuncog. – Lehet, hogy kicsit ijesztő az első futam az új csapatnál, de a rajongóim miatt jönnek, nem az autóm színe miatt.

– Ez igaz – ismerem be nagy nehezen. Mindig fura a rajongókkal élőben találkozni. Theót időről időre az utcán is megállítják egy autogram vagy szelfi erejéig.

– Ha elég bátor voltam ahhoz, hogy kicseréljem a pelusod – kacsint rám –, akkor ezt is kibírom.

Égnek emelem a tekintetem.

– Nem hiszek neked, Theodore. Egyszer kihívtad a mentőket, amikor vigyáztál rám, csak mert kidobtam a taccsot, te pedig nem bírtad a szagát.

– Ez nem így történt...

– 'reggelt, Ru! – hallatszik az ajtóból.

Azzal egy görög isten lép be a szobába: Lucas Adler. A tesóm legjobb barátja, és a férfi, akibe azóta vagyok titokban szerelmes, amióta csak az eszemet tudom. A szemem úgy issza Lucas látványát, mintha a legjobb évjáratú bor lenne, én pedig hétpróbás borszakértő. Kócos, hullámos szőke haja a homlokába lóg, sötétzöld szemét arany pettyek tarkítják az ablakon beömlő fénynek köszönhetően. Minden erőmre szükség van, hogy ne nyaljam meg az ajkamat.

Az AlphaVite másik pilótája lustán mosolyog, a szeme körül nevetőráncok jelennek meg, miközben végigmér.

Lucas még kis koromban nevezett el kengurunak, mert állandóan úgy ugrabugráltam, mint Ausztrália nemzeti állata. A becenévből mára csak a Ru rövidítés maradt.

– Szia! – intek, és az arcomat árulkodó pír önti el.

– Theo mondta, hogy átjössz, ezért hoztam neked kávé meg croissant-t. Ha most túl magas a vércukrod, elteheted későbbre is. – Felemel egy AlphaVite feliratú kávéspoharat és egy fehér papírzacskót. – Dupla eszpresszó gőzölt tejjel, két adag cukormentes vaníliasziruppal. Megfelel így?

Semmi értelme szemérmes mosolyt villantani, amikor ilyen izgatott vagyok. Egyszerűen engedem, hogy az idióta vigyor elterüljön az arcomon.

– Te tudod, hogyan iszom a kávé?

Halvány pír jelenik meg az orcáján. Annyira édes, ahogy ez a tetovált, fémgyűrűkkel felékesített pasi elpirul. A jövőben minél többször szeretnék ennek tanúja lenni.

Közelebb lép, majd átnyújtja a péksüteményt és a kávé, a polisztírol pohár még meleg.

– Asszem, jó a memóriám.

Belekortyolok az italba, és nem tudom visszafogni a halk nyögést, amikor az ismerős íz szétárad a nyelvemen. Közben a petefészkeim kánkánt járnak.

– Te vagy a legjobb! Ha nem írtam volna össze évekkal ezelőtt a kedvenc neveim listáját, esküszöm, megengedném, hogy te nevezd el az első gyerekem.

Vagy hogy te legyél az apja.

– És mi a helyzet a középső névvel? – vág vissza Lucas kuncogva.

A bögre mögé rejtem a mosolyom, és bólintok.

– Beszélhetünk róla.

Elég sok hülye döntést hoztam már életemben. Hittem az exemnek, amikor azt mondta, nem kell a miatt a lány miatt aggódnom. Úgy gondoltam, hogy jól áll az alacsony derekú farmer. Frufrut vágattam. Egész évre megvettem azt a drága konditerembérletet, hátha ettől kedvem támad edzeni. A listám hosszabb, mint egy drogériában kapott számla.

Viszont az elhatározásom, miszerint a tesómmal tartok a Forma-1-es szezon alatt, amíg kitalálom, mihez kezdjek az egyetem után, nem tartozik a fenti listára. A bónusz pedig, hogy Lucas Adler társaságában tölthetem a hétvégéimet. Azt hiszem, ez életem legjobb döntése.